

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Lengyel Ügyvédi Iroda (4024 Debrecen, Iparkamara u.6.; ügyintéző: Dr. Lengyel Imre ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Botta & Vámosi-Nagy Ügyvédi Iroda (1118 Budapest, Ménesi u. 9/A.; ügyintéző: Dr. Botta Mária ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.r. alperes címe) I.r., a Dr. Nagy József Ügyvédi Iroda (4024 Debrecen, Iparkamara u. 4. II/15.; ügyintéző: Dr. Nagy József ügyvéd) által képviselt II.r. alperes neve (II.r. alperes címe) II.r., valamint a Botta & Vámosi-Nagy Ügyvédi Iroda (1118 Budapest, Ménesi u. 9/A.; ügyintéző: Dr. Botta Mária ügyvéd) által képviselt III.r. alperes neve (III.r. alperes címe) III.r. alperesek ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, amely perbe a II.r. alperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott a beavatkozó neve (beavatkozó címe) beavatkozó, a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2007. december 12-én meghozott 7.G.40.058/2006/45. számú ítélete ellen, a felperes részéről 46. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a II.r. alperesnek 15 napon belül 80 580 (Nyolcvanezer-ötszáznyolcvan) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 483 480 (Négyszáznyolcvanháromezer-négyszáznyolcvan) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 2007. december 12-én meghozott 45. sorszámu ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest arra, hogy fizessen meg az alpereseknek 15 napon belül személyenként 161 160 Ft perköltséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 483 480 Ft le nem rótt kereseti eljárási illetéket.

A megállapított tényállás szerint 2004. október 20-án a felperes és a III.r. alperes között írásba foglalt lízingszerződés jött létre, amelynek tárgya az I.r. alperes által szállított, ... forgalmi rendszámú, ... típusú tehergépjármű volt.

Az írásba foglalt lízingszerződésben a felek meghatározták a lízing futamidejét, az „induló díjat” és a futamidő alatt a felperes részéről fizetendő lízingdíjakat havi bontásban.

A lízingszerződés X/1. pontja azt tartalmazta, hogy a lízingbe adó lemond a lízingbe vevő javára a szállító és közte megkötött adásvételi szerződésből származó, a lízingtárggyal kapcsolatban őt megillető szavatossági és jótállási jogáról, a lízingbe vevő pedig a szavatossági jogokat, illetve az azok gyakorlásával összefüggő kötelezettségeket átvállalja és kötelezi magát, hogy azokat saját nevében és költségére érvényesíti.

A felperes a lízingszerződés tárgyát képező gépjárművet 2004. október 27-én birtokba vette.

A gépkocsi már az első nemzetközi fuvarfeladat teljesítése során meghibásodott, ezért azt a felperes javításra szállította be az I.r. alpereshez.

Az I.r. alperes a javítás során a kuplung cseréjét végezte el, amelyért a felperes 450 000 Ft-ot fizetett.

2004. decemberében a gépjármű ismét meghibásodott, amikor a felperes azt javításra a II.r. alpereshez szállította be. Ennek során a II.r. alperes az 1. hengerfej cseréjét, valamint 4. hengernél feltárt egyéb hibák javítását végezte el, összesen 581 811 Ft-ért. A javítás során új alkatrészek kerültek beépítésre, kivéve a hajtókar alsó csapágycsészéit, amelyeket a II.r. alperes nem cserélt ki, hanem - költségkímélés céljából - a jónak látszó eredetiket építette vissza.

2005. január 27-én a gépkocsi újból meghibásodott, ezért azt a felperes visszaszállította a II.r. alperes telephelyére.

Ekkor a II.r. alperes az 1. és a 4. hengerekben tapasztalt hibák javítását végezte el 433 000 Ft-ért.

Figyelemmel azonban arra, hogy az újabb meghibásodás részben amiatt következett be, hogy a korábbi javítás során a csapágycsészék cseréje elmaradt (a régiék kerültek beépítésre), a II.r. alperes megállapodott a felperessel abban, hogy az újabb javítás díjából 50%-ot elenged, amelyért cserébe a felperes lemondott a korábbi szakszerűtlen javítás miatt támasztható követeléseiről.

2005. márciusában a perbeli gépjármű Csehországban ismét meghibásodott. Ekkor a gépjárművet egy szakszervizbe vontatták, ahol a felperesnek a motor teljes cseréjét javasolták.

A felperes az újabb meghibásodásról értesítette a II.r. alperest, aki a motor teljes cseréjét szükségtelennek tartotta.

Ezt követően a felperes és a II.r. alperes közösen igazságügyi műszaki szakértőt bíztak meg a hiba okának, a javítás módjának és költségének megállapítására.

A felperes és a II.r. alperes részéről megbízott **B.A.** a szakértői véleményében azt állapította meg, hogy a gépjármű motorja „megragadt”, mivel az 5. henger hajtókar siklócsapágya kiolvadt a nem megfelelő olajkenés és olajhűtés miatt. A meghibásodást - megállapítása szerint - a kenőolajba került üzemanyag okozta.

Ezt követően a felek között tárgyalások kezdődtek, azonban azok nem vezettek eredményre. Az I.r. és II.r. alperesek a felelősségüket nem ismerték el, arra hivatkozással, hogy a **B.A.** által készített szakértői vélemény a hiba okát egyértelműen nem állapította meg.

A felperes a 2005. április 16-án írt levelében érdekmúlásra és „bizalomvesztésre” hivatkozással „elállt az I.r. alperessel megkötött adásvételi szerződéstől” és 2005. április 22-én a gépjárművet az I.r. alperes telephelyére szállította. Ezt követően a III.r. alperesnek lízingdíjat már nem fizetett.

A III.r. alperes - arra hivatkozással, hogy a felperes a lízingdíjak fizetését elmulasztotta - 2005. június 8-án „elállt” a felperessel megkötött lízingszerződéstől és felszólította a felperest a gépjármű átadására.

A tehergépkocsit utóbb a III.r. alperes 3 700 000 Ft-ért az I.r. alperesnek értékesítette, aki azt 2005. november 11-én tovább adta a F. Kft-nek, amely társaság azon motorcserét hajtott végre.

Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg, hogy a perbeli gépjármű meghibásodásának végső oka az 5. henger hajtókarcsapágának a nem megfelelő kenéséből adódó rendellenes hőtermelése és ennek következtében a csapág kiolvadása volt. Ezt a meghibásodást a kenési rendszer többféle rendellenessége idézheti elő, a motorolajban talált gázolaj azonban azt valószínűsíti, hogy az adott esetben a motor meghibásodását részben, vagy egészben az üzemanyag motorolajba kerülése okozhatta. A rendelkezésre álló adatok alapján azonban azt nem lehetett megállapítani, hogy az üzemanyag hol került a motorolajba, így az sem volt megállapítható, hogy a hiba oka „rejtett hiba, szerelési hiba, vagy a természetes elhasználódás következménye”.

A felperes a módosított keresetében 8 058 000 Ft és járulékai megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni az alpereseket, hibás teljesítéssel okozott kártérítés jogcímén.

Az alperesek a felperes keresetének teljes mértékben történő elutasítását kérték.

Az eljárás során a II.r. alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a perbe beavatkozott a II.r. alperes felelősségbiztosítója, (a beavatkozó neve).

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes keresetét valamennyi alperessel szemben alaptalannak találta.

Az I.r. alperes esetében az elsőfokú bíróság a kereset elutasítását a jogviszony hiányával indokolta. Megállapította, hogy a felperes keresetőségi jogát az I.r. alperessel szemben a lízingszerződés X/1. pontja nem alapozta meg, mivel az e pontban megfogalmazott szavatossági jogok „átvállalása” valójában perbizomány, ezt a jogintézményt pedig a magyar jog nem ismeri.

A II.r. és III.r. alperesekkel szemben előterjesztett kereset elutasításának indokát az elsőfokú bíróság a bizonyítottság hiányában jelölte meg.

A Pp. 164.§ (1) bekezdésére hivatkozással megállapította, hogy a II.r. és a III.r. alperesekkel szemben előterjesztett kereset alaposságához a felperesnek vagy azt kellett volna bizonyítania, hogy „a gépjármű perbeli meghibásodása a lízingszerződés megkötésekor meglévő rejtett hiba, vagy a II.r. alperessel megkötött vállalkozási szerződés hibás teljesítése miatt következett be”.

A felperes azonban az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni, mert a gépjármű meghibásodott motorjának a hiányában a hiba eredete (oka) nem volt megállapítható, annak hiányában pedig az alperesek esetleges felelőssége kérdésében sem lehetett megalapozottan állást foglalni.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felek részéről a pert megelőzően beszerzett, **B.A.** által készített szakértői véleményt csak mint a felek szakszerű előadását lehetett a perben figyelembe venni. Megjegyezte ugyanakkor azt is az elsőfokú bíróság, hogy e szakértői vélemény olyan megállapítást nem is tartalmazott, amely akár a II.r., akár a III.r. alperes felelősségét megalapozhatta volna. Megállapította továbbá, hogy az adott esetben a Ptk. 305/A.§ (2) bekezdésében meghatározott szabály nem volt alkalmazható, mivel a Ptk. 685.§ d) pontja alapján a felperest nem lehetett fogyasztónak tekinteni.

Az elsőfokú bíróság kifejtette továbbá, hogy a felperesnek akár a perindítás előtt, akár a per kezdeti szakaszában - amikor a meghibásodott motor még a birtokában volt - lehetősége lett volna szakértői bizonyítást kezdeményezni. Ezt azonban a felperes elmulasztotta, amit - az elsőfokú bíróság álláspontja szerint - a terhére kellett értékelni.

Az alperesek egyetemleges marasztalására irányuló kereseti kérelemmel összefüggésben az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában kifejtette, hogy arra akkor sem kerülhetett volna sor, ha valamelyikük szavatossági felelőssége megállapítható lett volna, hiszen a Ptk. 344.§ (1) bekezdése alapján az alperesek egyetemleges felelőssége a bekövetkezett kárért csak abban az esetben lett volna megállapítható, ha a hiba bekövetkeztében mindegyikük közrehatott volna.

A felperes részéről indítványozott könyvszakértői bizonyítás mellőzését az elsőfokú bíróság azzal indokolta, hogy ez a bizonyítás a felperesi követelés összecszerűségének igazolására szolgált volna, annak következtében azonban, hogy a felperes a követelése jogalapját sem bizonyította, az összecszerűség tekintetében a bizonyítás lefolytatása szükségtelen volt.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Állította, hogy az elsőfokú eljárásban rendelkezésre állt adatok a követelése jogalapját teljes mértékben alátámasztották. Ezt a megállapítását elsődlegesen a **B.A.** által készített szakértői véleményre alapozta, amely - állítása szerint - egyértelműen tartalmazta, hogy a motor meghibásodását a kenőolajba került üzemanyag okozta, valamint azt is, hogy a javítást végzők a meghibásodásért felelőssé tehetőek.

Hivatkozott arra, hogy B.A-t a felperes és a II.r. alperes képviselői közösen bízták meg a szakértői vélemény elkészítésével. Ezért - álláspontja szerint - a szakértői véleményét nem csupán a felek szakszerű előadásaként kellett volna értékelnie az elsőfokú bíróságnak. Felhívta a figyelmet arra, hogy a perben kirendelt **S.T.** szakértő is egyetértett **B.A.** „műszaki tartalmú megállapításaival”, továbbá azt is megállapította, hogy a motor első, de különösen a második komolyabb meghibásodása után mindenképpen indokolt lett volna egy teljes körű hibafeltárás, amelyet az I.r. és II.r. alperesek elmulasztottak.

A felperes a fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság azt is a terhére értékelte, hogy nem kezdeményezett további szakértői vizsgálatot abban az időszakban, amíg a birtokában volt a meghibásodott motor.

Utalt arra, hogy 2005. április 16-án elállt az I.r. alperessel kötött adásvételi szerződéstől és a gépjármű 2005. április 22-től az I.r. alperes birtokába került, aki azt 2005. november 11-én újra értékesítette. A felperes ugyanakkor a keresetlevelét már 2005. augusztus 18-án benyújtotta az elsőfokú bírósághoz, az első érdemi tárgyalásra azonban csak 2006. június 14-én került sor. Mindezekből - megítélése szerint - az állapítható meg, hogy az I.r. alperes volt az, aki a per alatt „eltűntette a bizonyítékokat”, megszegve ezzel a Ptk. 4.§-ában foglaltakat.

Vitatta a felperes az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, hogy a **B.A.** által készített szakértői vélemény nem tartalmazott olyan megállapítást, amelynek alapján a II.r. és III.r. alperesek szavatossági felelőssége megállapítható lett volna. Álláspontja szerint a **B.A.** által készített szakértői vélemény alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a II.r. alperes a motort szakszerűtlenül javította, emiatt a gázolaj befolyt a motorolajba, ami ennek következtében a kenési funkcióját nem tudta betölteni és a motor emiatt hibásodott meg.

Mindezekre figyelemmel a felperes állította, hogy a követelése jogalapját teljes mértékben bizonyította, ezért szükséges lett volna a bizonyítási eljárást lefolytatni az összecszerűség vonatkozásában is, amelyet azonban az elsőfokú bíróság elmulasztott.

A II.r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint alaptalanul állította a felperes a fellebbezésében, hogy a **B.A.** által készített szakértői vélemény kellő alapul szolgálhatott volna a II.r. és III.r. alperesek felelősségének megállapításához. A szakértői vélemény ugyanis csupán azt állapította meg, hogy a kenéshiányt a gázolajnak a motorolajba történő bejutása okozta. Ez a megállapítás azonban „csupán egy közbenső hibakép az ok-okozati láncolatban, s nem maga az ok”. Ennek megállapításához a szakértő maga is további vizsgálatok elvégzését tartotta volna szükségesnek, amelyek elvégzését a felperes akadályozta meg azzal, hogy a tehergépkocsi csehországi szemrevételezését követően semmilyen intézkedést nem tett annak érdekében, hogy azon a további szakértői, vagy szakszervi vizsgálat elvégezhető legyen, noha annak - akkor még - akadálya nem volt.

A II.r. alperes hivatkozása szerint a felperes szándékosan arra törekedett, hogy a B.-féle szakvélemény elkészítése után a járművet már senki ne vizsgálhassa.

Állította továbbá, hogy „csúsztatás” a felperesnek az a fellebbezési állítása, miszerint a gázolaj amiatt folyt be a motorolajba, mert a II.r. alperes szakszerűtlenül visszaszerelte a motorba az elhasznált alkatrészeket.

A használt alkatrészek visszaszerelését ugyanis a II.r. alperes elismerte, kijavította és arra tekintettel a javítási költség 50%-át elengedte. A végső, a perre okot adó meghibásodás azonban nem közvetlenül a használt alkatrészek visszaszerelése után és nem amiatt következett be, ezért arra a felperes a II.r. alperes felelősségének megállapítása érdekében alaptalanul hivatkozott.

Az I.r. és III.r. alperesek, valamint a beavatkozó a másodfokú eljárás során nem tettek nyilatkozatot.

A fellebbezés alaptalan.

A Debreceni Ítéltábla a keresetlevélhez mellékelt iratok alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást annyiban pontosítja, hogy a III.r. alperes 2005. június 8-án nem elállt a lízingszerződéstől, hanem felmondta azt.

Az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes és megalapozott az így pontosított tényállás alapján is, a döntés jogi indokolása azonban az alábbi módosításra, pontosításra szorul:

Az elsőfokú bíróság a lízingszerződés X/1. pontjába foglalt rendelkezést tévesen minősítette perbizománynak és az I.r. alperessel szembeni kereset elutasításának indokaként tévesen hivatkozott a felperes és az I.r. alperes közötti jogviszony hiányára.

A lízingszerződés X/1. pontjába foglalt rendelkezést ugyanis helyesen a Ptk. 328.§ (1) bekezdésében szabályozott olyan engedményezésnek kellett tekinteni, amelyben a III.r. alperes az I.r. alperessel megkötött adásvételi szerződésből eredő szavatossági jogait engedményezte a felperesre. A következetesen érvényesülő bírósági gyakorlat szerint ugyanis, amennyiben a lízingbe adó az általa adásvételi szerződéssel vásárolt gépjármű lízingbe adására vonatkozó szerződésben az adásvételi szerződésben biztosított valamennyi jogáról (a tulajdonjogot kivéve) a lízingbe vevő javára lemond, ez a nyilatkozat olyan - jogszabály által nem tiltott, tehát megengedett - engedményezésnek minősül, amely az adásvételi szerződés hibás teljesítéséből eredő valamennyi igény érvényesítésének a jogát is magában foglalja. (Bírósági Döntések Tára 2005/1263. számú jogeset)

Az engedményezés folytán pedig a felperes lépett az engedményező (III.r. alperes) helyébe és szerzett jogosultságot az adásvételi szerződés hibás teljesítéséből eredő igények érvényesítésére. A Ptk. 310.§-ában foglaltakra tekintettel pedig ez az igényérvényesítési jogosultság magában foglalta az adásvételi szerződés hibás teljesítésével összefüggésben keletkezett kártérítési igények érvényesítésének a lehetőségét is.

Az adásvételi szerződésből eredő szavatossági jogoknak a III.r. alperes részéről történt engedményezése azonban azzal a következménnyel is járt, hogy a lízingszerződés tárgyát képező tehergépjármű hibájára alapítottan a felperes a III.r. alperessel szemben jogszerűen már semmilyen igényt nem érvényesíthetett. Annak következtében pedig, hogy a perbeli gépjárművön a III.r. alperes javítást nem kétségesen nem végzett, a felperes vele szemben a javítás szakszerűtlenségére hivatkozással jogszerűen semmilyen követeléssel nem léphetett fel.

Az I.r. alperes ugyanakkor a nem vitás tényállás szerint végzett javítást a perbeli gépjárművön. Ennek következtében pedig a felperes az I.r. alperessel szemben nemcsak, mint az adásvételi szerződésből fakadó szavatossági jogok engedményese léphetett fel, hanem a javításra vonatkozó vállalkozási szerződés alapján is.

Ahhoz azonban, hogy a bíróság a felperes keresetét az I.r. alperessel szemben bármelyik jogcímen alaposnak fogadhatta el, a felperesnek az I.r. alperes hibás teljesítésének tényét kétséget kizáróan bizonyítania kellett volna. Az adásvételi szerződéssel összefüggésben tehát azt, hogy a perbeli gépjármű már a szerződés megkötésekor hibás volt. A javításra vonatkozó vállalkozási szerződésre vonatkozóan pedig azt, hogy az I.r. alperes által elvégzett javítás szakszerűtlen volt és a felperes állított károsodása e szakszerűtlen javítással okozati összefüggésben következett be.

A felperes azonban a fenti körülményeket a perben nem bizonyította. Ennek megfelelően pedig az I.r. alperessel szemben előterjesztett keresetet nem a jogviszony hiánya miatt, hanem a bizonyítottság hiányában kellett elutasítani.

A II.r. alperessel szembeni kereset elutasításának indokaként az elsőfokú bíróság a bizonyítottság hiányára hivatkozott, amely megállapítással a másodfokú bíróság teljes mértékben egyetértett.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes és a II.r. alperes képviselői közös megbízása alapján, a pert megelőzően készített szakértői véleményt a perben csak a felek szakszerű előadásaként lehetett figyelembe venni.

Az a körülmény ugyanis, hogy az adott esetben a szakértőt a vitában érintett felek közösen bízták meg a szakértői véleménye elkészítésével, nem változtat azon a tényen, hogy a szakértőt nem a bíróság rendelte ki, márpedig ez - a Pp. 177.§ (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel - előfeltétele lett volna a közösen beszerzett vélemény perbeli szakértői véleményként történő figyelembevételének. A Pp. 177.§ (1) bekezdésének helyes értelmezése szerint ugyanis a polgári peres eljárásban csak az minősül szakértőnek, akit a bíróság rendel ki. Ezért a fél (felek) megbízása alapján készült „szakvélemény” a következőes bírósági gyakorlat szerint csak mint a fél álláspontja vehető figyelembe (BH. 1996/102. számú jogeset).

Az a körülmény azonban, hogy a felek közös megbízása alapján elkészített „szakvéleményt” csupán a felperes szakszerű előadásának lehetett tekinteni, nyilvánvalóan nem jelentette azt, hogy az abban foglaltakat a perben bizonyítékként nem lehetett értékelni. Ellenkezőleg, a polgári peres eljárásban érvényesülő szabad bizonyítási rendszerből következően a bíróság a tényállás megállapításához minden rendelkezésre álló bizonyítékot felhasználhatott és azokat szabadon mérlegelhetette. A rendelkezésre álló bizonyítékok bizonyító erejét a bíróság szabadon állapíthatta meg, amelynek során lehetett jelentőséget tulajdonítani annak a körülménynek, hogy a peren kívüli eljárásban magánmegbízásra készített szakértői vélemény csak az egyik fél megrendelésére készült-e, vagy azt a szakértő az ellenérdekű felek közös megbízása, közös adatszolgáltatása és az együttes jelenlétük mellett tartott szemléjének megállapításai alapján készítette el.

Az adott esetben a felperes és a II.r. alperes képviselői által közösen megbízott **B.A.** a „szakértői” véleményében csupán a hibajelenséget állapította meg (azt, hogy üzemanyag került a motorolajba). A hiba okára vonatkozóan azonban **B.A.** szakértői véleménye határozott, egyértelmű megállapítást nem tartalmazott.

Annak hiányában pedig **B.A.** véleménye alapján a II.r. alperes (esetleges) felelőssége kérdésében a bíróság akkor sem tudott (volna) állást foglalni, ha a vélemény bizonyító erejének meghatározásakor nyomatékosan figyelembe vette volna a közös megbízást és a közös adatszolgáltatás, valamint a szemlézés körülményeit.

A felperes a fellebbezésében alaptalanul állította, hogy „a szakvélemény szerint” az üzemanyagnak a motorolajba való bejutását a II.r. alperes szakszerűtlen javítása idézte elő. Ilyen megállapítást ugyanis sem a **B.A.** által, sem a **S.T.** által készített vélemény nem tartalmazott. Ezért az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a II.r. alperes vonatkozásában is helyesen, a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű értékelésével utasította el, a bizonyítottság hiányára hivatkozással.

Nem sértett jogszabályt az elsőfokú bíróság azzal sem, hogy a bizonyítottság hiányát a felperes terhére értékelte.

A bizonyítási kötelezettség ugyanis a kereseti állításokat illetően - nem vitásan - a felperest terhelte. Ezért a bizonyítatlanság jogkövetkezményeit is neki kellett viselnie. Ettől a bíróság csak akkor térhetett volna el, ha a felperes igazolta volna, hogy az alperesek hozták őt olyan helyzetbe, hogy nem tudott eleget tenni a bizonyítási kötelezettségének. (Például felhívás ellenére megtagadták a birtokukban lévő hibás motor kiadását és ezzel megakadályozták annak további szakértői vizsgálatát, stb.)

Ilyen körülmény fennállását azonban a felperes a per során nem bizonyította, nem is állította.

A rendelkezésre álló adatokból ezzel szemben az volt megállapítható, hogy a felperes önmaga idézte elő azt a helyzetet, amelyben nem tudott eleget tenni az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének.

B.A. szakértői véleményét ugyanis tévesen értékelte úgy a felperes, hogy az teljes mértékben alátámasztotta az alperesekkel szembeni követelését. Ezért tartotta szükségtelennek a meghibásodott motor további szakértői vizsgálatát és adta át a járművet az I.r. alperesnek anélkül, hogy biztosította volna a hibás motor (esetleges) későbbi szakértői vizsgálat céljára való megőrzését.

Ilyen körülmények között nem lehetett az alperesek terhére értékelni, hogy a felperes által visszaadott gépjárművet újból értékesítették és a hibás motor megőrzéséről nem gondoskodtak, mivel őket a motor hibátlan eladásával, illetőleg hibátlan javítással összefüggő állításukat (védekezésüket) illetően nem terhelte bizonyítási kötelezettség.

Mindezekre tekintettel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - az indokolásának fentiek szerinti módosításával - helybenhagyta a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt. Ezért a felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján maga köteles viselni az ügyvédi munkadíjból eredő saját másodfokú perköltségét, továbbá köteles megtéríteni a II.r. alperes ügyvédi munkadíjból származó másodfokú perköltségét is, amelynek összegét a Debreceni Ítéltábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (2) bekezdésének a) pontjában, az (5) bekezdésében, valamint a 4/A.§-ban foglaltak figyelembevételével.

Az I.r. és III.r. alpereseknek, valamint a beavatkozónak a másodfokú eljárásban (igazolt) költsége nem merült fel, ezért azok tárgyában a Debreceni Ítéltáblának határoznia nem kellett.

A másodfokú bíróság a Pp. 78.§ (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13.§ (2) bekezdése, továbbá a 15.§ (1) és (3) bekezdései alapján kötelezte az alperest az illetékfeljegyzési joga folytán az állam által előlegezett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére is.

Debrecen, 2008. október 15.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Riczu András sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-